

Το παρακάτω ποίημα είναι για το
περιοδικό **ΝΑΞΙΑΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ**.

ΝΑΞΟΣ Η ΧΩΡΑ ΜΟΥ

(ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΑΙ Η ΝΑΞΟΣ)

Στον Ιάκωβο Καμπανέλη

Ωσάν επί την άπειρον

θάλασσαν των ονείρων...

(Κάλβος)

η δύναμή σου πέλαγο

κι η θέλησή σου βράχος

(Σολωμός)

'Ω Νάξος χώρα του πόθου μου
και της γλυκιάς μου σμίλης,
χώρα βουνού της θάλασσας
της θαμπωμένης μου ελιάς
στης άνοιξης το απόλυτρο.
Βουνό- βουνό της θάλασσας
και κήπος του πελάγου.
Φέρτε κλωστές μετάξινες
να δέσω στο κορμί σου χίλια καράβια βελονιά
του Φεγγαριού ταμένα,
όπως το βλέπει του βοδιού το

μάτι ανεστραμμένο,
όπως το βλέπει ο βασιλιάς
κι ο γιός του αγωγιάτη,
αχνό και κίτρινο φτυστό
και για τους δυο το ίδιο.

Ίδιο το είδε και ο Ενετός
ίδιο και ο Ιουδαίος
ίδιο το είδε και ο Σπαχής
ίδιο και ο Ρωμαίος
κεχριμπαρένιο απ' έρωτα
μες στις ροδιάς τα φύλλα

Ω Νάξος μίνθη απ' όνειρο
του νήδυμου ύπνου νήθω
πουλιά καθώς αναπετούν
στον κόρφο μου και ζέχνουν
κι απ' τις μπασιές του φεγγαριού
όλοι το ίδιο σε θωρούν
κι αγγέλοι σε κατέχουν.

Σαν νύφη απλώνεις τα φτερά
κι ως κόρη καμαρώνεις
στις αμμουδιές του Φεγγαριού
στο μεθεσμό τ' Απρίλη.

Πρώρα θωρώ στο πέλαγο
με το μαίιστρο σου αγκαλιά
και το φεγγάρι επάνω.

Ρίξτε βιλάι να κρατηθώ
ψηλά στις Γκρότας την ακτή
καθώς αθαλπής ως ήμουνα
κι άμαθος ακόμη
γραφτό της μοίρας μου ήτανε,
της καλλονής ασπαίρουσας,
Πορτάρα να περάσω,
φως να λάβω κι άλλο φως
για να στο δώσω να' χεις.
Στο φως κι εγώ ας κρατηθώ
και πάνω του ας σβήσω.

Σπύρος Κάλμπαρης